

ζωστήρας

ζωστήρας, ο, ουσ. [<αρχ. ζωστήρ <ζώννυμι], ο ζωστήρας·

- *ζωστήρας που σου χρειάζεται!* με αυτά που κάνεις είσαι άξιος τιμωρίας με ξυλοδαρμό, αξίζει να τιμωρηθείς με σκληρό, με παραδειγματικό τρόπο: «ζωστήρας που σου χρειάζεται για τις βλακείες που κάνεις!». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *μωρέ*. Για συνών. βλ. φρ. *βρεγμένη σανίδα που σου χρειάζεται!* λ. *σανίδα*·

- *τις άρπαξε με το ζωστήρα*, έφαγε ξύλο με το ζωστήρα, ιδίως από τον πατέρα του: «όταν γύρισε μεθυσμένος στο σπίτι, τις άρπαξε με το ζωστήρα». Από το ότι, παλιότερα, ο πατέρας τιμωρούσε τα παιδιά του με ξυλοδαρμό, χρησιμοποιώντας το ζωστήρα του. Συνών. *τις άρπαξε με τη βέργα / τις άρπαξε με τη βίτσα / τις άρπαξε με την παντόφλα / τις άρπαξε με το ζωνάρι / τις άρπαξε με το λουρί*·

- *τις έφαγε με το ζωστήρα*, βλ. φρ. *τις άρπαξε με το ζωστήρα*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας